Chương 1: Sân khấu mới Shostka

Julian năm 914, sáng sớm ngày 9 tháng 8, Sư đoàn 151 hành quân qua cầu sắt trên sông Desna.

Vương Trung đứng trong toa xe nhìn ra ngoài, những hố bom dày đặc bên bờ sông lọt vào tầm mắt anh.

Cây cầu sắt cũng có rất nhiều dấu vết sửa chữa, nhìn kỹ có thể thấy những vết xước do bom cày trên các trụ cầu.

Loại cầu này chỉ cần trụ cầu không bị đánh sập thì mặt cầu có thể sửa chữa dễ dàng, ban ngày bị đánh sập, buổi tối có thể thông xe trở lại.

Còn muốn đánh sập trụ cầu ấy à, đừng nói là dùng bom, cho dù có đặt thuốc nổ trực tiếp lên mà không đúng vị trí thì cũng không thể phá hủy được.

Hơn nữa vật liệu xây dựng cầu của Ant rất chắc chắn.

Phải nói là, bất kỳ công trình nào của Ant nếu có sử dụng bê tông cốt thép thì vật liệu đều rất dư dả, đúng là kiểu phô trương không cần thiết.

À không, phải nói là quốc gia Ant này, chỉ cần liên quan đến vật liệu thì đều rất dư thừa, đúng là một gã to xác đen sì.

Tàu chạy đến bờ đông sông Desna, trận địa pháo cao xạ hiện ra trước mắt Vương Trung.

Pavlov đứng bên cạnh anh, nói với giọng khàn khàn: "Ngụy trang không tệ."

Vương Trung: "Nhìn lớp đất mới kia kìa, chắc là lấp hố bom đấy, trận địa này hẳn là đã bị oanh tạc rất nhiều lần rồi."

Lúc này, một Thượng úy đầu băng bó từ trong hầm ngầm đi ra, đứng bên đường ray nhìn đoàn tàu của Sư đoàn 151, ánh mắt nhìn chằm chằm vào lá cờ đỏ cắm trên toa tàu.

Lúc này tốc độ của tàu rất chậm, dù sao cây cầu sắt vừa mới sửa chữa xong, không thể đi với tốc độ cao được, rất nguy hiểm.

Vương Trung: "Thượng úy! Anh thuộc tiểu đoàn cảnh vệ ở đây à?"

"Không, chúng tôi là trung đoàn pháo phòng không thuộc lực lượng công binh đường sắt, thành phố này không có tiểu đoàn cảnh vệ, tuyến phòng thủ đều ở phía tây." Vị Thượng úy trả lời.

Lúc này, toa tàu của Vương Trung đi ngang qua người Thượng úy.

Vị Thượng úy hỏi: "Có phải ngài là Rokossovsky? Ngài tướng quân?"

Vương Trung vẫy tay: "Là tôi."

Lúc này, rất nhiều pháo thủ cao xạ từ trong hầm ngầm đi ra, nhìn đoàn tàu.

Đáng tiếc là tàu đã đi xa, Vương Trung không nghe thấy họ nói gì.

Lúc này, tiếng còi tàu từ phía trước vọng lại.

Pavlov: "Sắp đến ga rồi, nếu không có gì bất ngờ thì Popov đang đợi chúng ta ở đó. Hy vọng ông ta đã chuẩn bị xong cho Sư đoàn rồi."

"Ừ." Vương Trung ngừng một chút rồi nói: "Tôi vẫn lo lắng cho tình hình của Agasukov hơn."

Sư đoàn vẫn luôn mở radio để cập nhật tin tức trên đường hành quân, nhưng vì trên tàu không thể giăng ăng-ten, nguồn điện cũng không ổn định nên tín hiệu chập chờn, lúc có lúc không.

Lúc này Vương Trung chỉ biết Tập đoàn quân Tây Nam đã phát động cuộc đột phá vòng vây, Myshkin công tước cũng đang cố gắng phối hợp.

Trong lúc nói chuyện, đoàn tàu từ từ tiến vào ga tàu Shostka.

Quả nhiên Popov đang đứng trên sân ga, hai tay chống nạnh, vẻ mặt đầy lo lắng.

Vừa nhìn thấy Vương Trung, ông ta lập tức quay mặt đi.

Vương Trung có một dự cảm chẳng lành.

Anh lại nhớ đến ảo giác của mình trước khi rời Kazaria hôm qua.

Lúc này, đoàn tàu đã dừng hẳn, Vương Trung lập tức nhảy xuống sân ga, đi ba bước đến trước mặt Popov: "Ông khỏe không, Giám mục?"

Popov chào Vương Trung, sau đó ấp úng định nói gì đó.

Vương Trung: "Nói đi, từ khi cuộc chiến bắt đầu đến giờ, tin xấu gì tôi chưa từng nghe qua?"

Popov dụi mũi: "Tối qua nhận được điện báo, nói Thái tử điện hạ đã hy sinh khi dẫn quân đột phá vòng vây, cùng hy sinh còn có vị tướng khai quốc... Konstantin Aleksandrovich Rokossovsky công tước."

Vương Trung mím chặt môi.

Thực ra anh mới "quen biết" hai người này khi đến Agasukov, về lý thuyết thì anh không nên quá đau buồn mới đúng.

Nhưng anh vẫn đi dọc theo sân ga, rời xa các thư ký và tham mưu của Sư đoàn đang xuống tàu, rời xa chiếc xe tăng số 422, rời xa cả con Bucephalus đang bồn chồn.

Grigory khiêng lá cờ đỏ định đuổi theo, nhưng Popov ra hiệu ngăn lại. Vì vậy, viên trung sĩ cầm cờ đi theo từ xa, chỉ dám nhìn từ phía sau.

Lúc này, Lyudmila từ trên tàu đi xuống.

Popov và Pavlov đồng thanh gọi: "Lyudmila Vasilyevna!"

Lyudmila chạy tới với vẻ mặt khó hiểu: "Chuyện gì vậy?"

"Rokossovsky công tước và Thái tử điện hạ đều hy sinh rồi, cô mau đi an ủi..." Popov đột nhiên dừng lại.

Bởi vì Lyudmila không kìm nén được nữa, che miệng lại: "Chú Konni... đã mất rồi sao?"

Konni là tên thân mật của Konstantin, theo truyền thống của Ant, nếu được người lớn tuổi cho phép gọi như vậy thì đứa trẻ đó chắc chắn rất được yêu quý.

Lyudmila dường như bị nỗi buồn xâm chiếm trong phút chốc, nước mắt và nước mũi tuôn rơi không ngừng.

Nelly lấy khăn tay đưa cho cô.

Lyudmila: "Cô mau đến chỗ Alyosha đi! Cậu ấy chắc chắn sẽ đau buồn hơn tôi."

Nelly nhét khăn tay vào tay Lyudmila, sau đó chạy dọc theo sân ga, đuổi theo bóng dáng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky.

Vương Trung đi thẳng đến cuối sân ga, nơi đây không quá ồn ào, chỉ có hai công nhân đường sắt đứng cạnh đó nhìn anh.

Còn có mấy công nhân đang kiểm tra đầu máy, dùng búa gõ vào từng bánh xe để kiểm tra.

Trong tiếng gõ đều đều, Vương Trung dừng lại, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm.

Mặc dù anh không biết người anh em tốt và người cha già của mình đã mất vào lúc nào, nhưng anh luôn cảm thấy rằng, hẳn là vào lúc anh nhìn thấy ảo giác.

Xét cho cùng thì thế giới này có tu sĩ cầu nguyện và các tu sĩ tụng kinh, người sắp chết phát ra "làn sóng cuối cùng" dường như cũng không phải là chuyện gì kỳ lạ.

Vương Trung cẩn thận kiểm tra suy nghĩ của mình, phát hiện ra rằng ngoài sự u sầu, điều anh cảm thấy nhiều nhất là tiếc nuối: Vẫn chưa có thời gian để hiểu rõ về hai người họ hơn.

Lúc này, anh nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu lại thì nhìn thấy Grigory đang đứng từ xa, trên vai là lá cờ đỏ.

Sau đó, anh mới thấy Nelly chạy tới.

Nelly dường như không quá đau buồn, vì vậy Vương Trung hỏi: "Cô đã biết tin cha tôi và Thái tử điện hạ hy sinh rồi sao?"

"Ừm. Lyuda khóc rất đau lòng, anh cũng muốn khóc à?" Nelly hỏi.

Vương Trung: "Cô không buồn sao?"

Nelly không trả lời, chỉ nhìn Vương Trung.

Vương Trung: "Để tôi dạy cô, lần sau trong tình huống này, cô cứ nói: 'Ngưỡng chịu đựng của tôi cao lắm.'"

Nelly: "Ngưỡng chịu đựng của tôi cao lắm."

Học đâu hiểu đấy luôn!

Vương Trung bật cười trước hành động của Nelly, nét mặt cũng giãn ra đôi chút.

Anh nhìn đường ray dài hun hút phía trước, lẩm bẩm: "Tôi cảm thấy buồn hơn mình tưởng tượng một chút. Ngay cả bản thân tôi cũng không hiểu tại sao lại như vậy."

Nelly: "Tôi cứ tưởng anh sẽ nói 'Chết là tốt, sau này sẽ không ai quản ta nữa'."

Vương Trung: "Tôi là loại người khốn nạn như vậy sao?"

"Tôi nghĩ là vậy. Nhưng bây giờ thì tôi không chắc nữa." Nelly nói.

Vương Trung suy nghĩ một chút, cảm thấy có lẽ rất nhiều người đã hiểu lầm chủ nhân cũ của cơ thể này, thật ra cậu ấy là người rất coi trọng tình cảm, đến nỗi cảm xúc đó thậm chí còn truyền sang cho anh thông qua cơ thể này.

Alyosha, Alyosha, mọi người vẫn còn hiểu lầm cậu đến nhường nào vậy.

Lúc này, Pavlov và Popov đi cùng nhau, nhưng không dám lại gần, chỉ đứng chung với Grigory.

Vương Trung: "Lại đây đi, tôi không sao rồi."

Popov và Pavlov liếc nhìn nhau, sau đó mới cùng nhau đi tới. Hai người bọn họ đều to lớn vạm vỡ, đi cạnh nhau trông như hai con gấu lớn.

Popov: "Còn một tin nữa, hiện tại chúng ta được chuyển giao cho Binh đoàn Dự bị, vẫn duy trì biên chế Sư đoàn độc lập. Mệnh lệnh mà Binh đoàn Dự bị giao cho chúng ta là xây dựng công sự tại chỗ, chuẩn bị chiến đấu."

Vương Trung: "Chuyện này chúng ta quen rồi, không nên chần chừ nữa, xuất phát đi khảo sát địa hình thôi, gọi cả tên tham mưu vẽ bản đồ nữa, chính là Arkadi ấy, cậu ta vẽ bản đồ rất đẹp..."

"Chân cậu ta bị gãy rồi, bây giờ chắc đã được đưa đến Trung tâm Điều trị Tổng hợp ở Tula rồi." Pavlov cắt ngang lời Vương Trung, "Để tôi gọi người khác, cũng là một chàng trai trẻ tuổi rất khá, được điều động từ bộ phận

kiểm lâm đến, trước đó làm văn thư."

Vương Trung: "Được, vậy gọi cả Vasily, mang theo cả chiếc radio Prosen mà tôi tịch thu được nữa! À cả Bucephalus, chuẩn bị yên cương cho nó luôn!"

Popov: "Anh có một ngày để khảo sát địa hình."

Vương Trung nghi ngờ hỏi: "Một ngày? Sao chỉ có một ngày?"

"Vì ngày mai sẽ có máy bay đến đón anh tại sân bay gần thành phố."

"Sân bay gần thành phố!" Vương Trung kinh ngạc thốt lên, "Ý là cuối cùng chúng ta cũng có không quân hỗ trợ rồi sao?"

"Chỉ có một trung đoàn tiêm kích cơ, phụ trách bảo vệ cây cầu lớn. Nhưng họ thường xuyên xuất kích chậm trễ."

Vương Trung: "Vậy cho Peter lên thay đi! Tìm một cái tháp cao, bố trí Âm Trận cho ông ấy!"

Popov: "Tôi sẽ sắp xếp, anh yên tâm. Anh có nghe rõ lời tôi nói không vậy? Ngày mai sẽ có máy bay đến đón anh đến St. Yekaterinburg."

Vương Trung cau mày: "Tôi đến đó làm gì? Vị trí của tôi là ở đây! Ông có biết công sự càng kiên cố thì thương vong của chúng ta càng ít không? Lần này chúng ta có thể rút lui được nhiều binh sĩ như vậy là vì chúng ta đã dành gần nửa tháng để xây dựng công sự, nửa tháng đấy, ông hiểu không?"

"Tôi hiểu." Popov đáp, "Nhưng chẳng phải anh đã quên người tổ chức công nhân xây dựng công sự chính là tôi sao?"

Vương Trung: "À, xin lỗi. Quả thực là vậy. Cho nên ông phải hiểu rằng, tôi càng am hiểu địa hình ở đây thì những công sự do tôi chỉ huy xây dựng càng vững chắc! Và sẽ càng tiêu diệt được nhiều kẻ địch hơn."

Popov: "Tôi khuyên anh vẫn nên đến thủ đô một chuyến, tình hình hiện nay rất bất lợi, rất có thể chúng ta sẽ phải đối mặt với thất bại lớn nhất kể từ khi khai chiến. Vì vậy..."

Popov không nói tiếp, mà liếc nhìn những người công nhân đường sắt bên cạnh.

Vương Trung: "Tôi hiểu rồi, cần tuyên truyền hình ảnh của tôi đúng không? Ban đầu là tuyên truyền để khích lệ tinh thần binh sĩ, bây giờ cũng lại là tôi."

Popov: "Thất bại đã là sự thật không thể thay đổi, vì vậy hiện tại chúng ta cần khắc phục hậu quả, cần cổ vũ tinh thần quân đội, nếu không có tinh thần, cho dù có trăm vạn hùng binh cũng sẽ sụp đổ trong chớp mắt, anh là vị tướng tài giỏi nhất của Ant, chắc anh hiểu rõ điều này chứ?"

Vương Trung hiểu, tất nhiên là anh hiểu.

Anh nghiến răng, nói với Nelly: "Lấy lễ phục của tôi ra đây, hôm nay phải thu dọn cho tôi ra dáng một chút, còn cả Grigory nữa! Anh là kỵ sĩ của tôi, cũng phải ăn mặc chỉnh tề vào!"

Grigory đứng từ xa nghe thấy vậy liền đáp: "Để Aksinya lo liệu cho, anh cứ yên tâm."

Vương Trung ngẩn người: "Aksinya là ai?"

"Là cô gái ở đội giặt giũ, tối qua mới quen."

Vương Trung cẩn thận đánh giá người lính gác của mình: "Cậu... tối qua đã 'hành sự' rồi à? Nhanh vậy?"

Chậc, hình như mình cũng đã 'bị hành sự' trên tàu.

Đây là truyền thống gì của đất nước Ant vậy?

(Hết chương 1)

Chương 2: A, Hải quân (25.000 nguyệt phiếu cộng thêm)

Bucephalus thấy Vương Trung đến, lập tức vùng thoát khỏi người lính đang dắt, chạy thẳng đến chỗ Vương Trung, há miệng ra định cắn tóc hắn.

Nhưng con ngựa này bỗng nhiên dừng lại, hít hít mũi trước mặt Vương Trung, sau đó bắt đầu dùng mũi húc vào vai hắn.

Vương Trung vỗ vỗ cổ ngựa: "Đừng như vậy, ngươi làm ta không quen."

Con ngựa hắt hơi một cái rõ to.

————

Năm phút sau, Vương Trung dẫn theo mười mấy kỵ sĩ xuất phát.

Thành phố Shostka này nhìn trên bản đồ là một thành phố nằm bên bờ sông Desna, trên thực tế, các công trình kiến trúc ở bờ tây đều tập trung ở gần cây cầu đường sắt, hơn nữa về cơ bản chỉ có một hàng nhà ở phía tây con đường lớn ven sông, đi về phía tây nữa là cánh đồng.

Cầu đường sắt ngoại trừ đường ray xe lửa thì chỉ có một lối đi bộ rộng đúng một người ở mép cầu, cưỡi ngựa căn bản không thể đi được.

Muốn sửa chữa cây cầu đường sắt bị đánh sập phải điều động tàu công trình từ bến cảng phía đông sang sửa chữa.

Bến cảng phía đông khá lớn, trong bến còn neo đậu một chiếc pháo hạm của hải quân.

Đóng quân ở bến cảng là một trung đoàn lính thủy đánh bộ, quân phục màu đen cùng áo hải hồn khiến Vương Trung khó cảm thấy an tâm.

Hắn dừng lại trước cổng bến cảng, hỏi người trung úy lính thủy đánh bộ đang canh cổng: "Các anh nhận lệnh từ đâu?"

Người trung úy giơ tay chào, sau đó chỉ vào tòa nhà bốn tầng bên bờ bến cảng: "Tướng quân, đó là sở chỉ huy hạm đội nội hà, toàn bộ hạm đội nội hà trên sông Desna đều do nơi đó chỉ huy, chúng tôi cũng nhận lệnh từ đó."

Vương Trung "Ồ" một tiếng, quay đầu hỏi Popov: "Anh đã liên lạc với hạm đội nội hà chưa?"

Popov: "Tôi đã viết một lá thư cho tư lệnh hạm đội nội hà, nói rằng sư đoàn 151 của tướng quân Rokossovsky sắp sửa được điều động đến đây, hôm nay tướng quân sẽ đến."

"Một lá thư?" Vương Trung nhướng mày.

"Vâng, đây là cách làm tương đối ổn thỏa, lính thủy đánh bộ và hải quân thường do Bộ tư lệnh Tập đoàn quân chỉ huy, chúng ta là một sư đoàn thì vẫn nên chú ý lễ tiết một chút thì hơn."

Vương Trung gật đầu, xoay người xuống ngựa, sau đó buộc dây cương vào cọc buộc ngựa ở cửa.

Xong xuôi, hắn xoay người nói với lính gác: "Tôi muốn vào bái phỏng tư lệnh hạm đội nội hà một lát, có thể cho vào chứ?"

"Giấy tờ của anh." Người trung úy canh cổng nói.

Vương Trung lấy giấy tờ đưa cho anh ta.

"Thiếu tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky... Là Rokossovsky thiếu tướng đó sao?"

Vương Trung: "Phải."

Người trung úy lập tức trả lại giấy tờ cho Vương Trung, sau đó hô to: "Tất cả chú ý, chào!"

Hai người lính thủy đánh bộ đang đứng gác lập tức hạ súng xuống, chuyển thành tư thế chào.

Người trung úy giơ tay chào, trịnh trọng nói: "Tướng quân, chào mừng ngài."

Vương Trung đáp lễ: "Cả hải quân cũng biết đến chiến tích của tôi sao?"

"Đương nhiên rồi, tướng quân. Mời ngài vào trong."

Vương Trung gật đầu, đi bộ vào bến cảng.

Trên đường đi đến sở chỉ huy, hắn nhìn thấy hai thủy thủ trên pháo hạm đang lau sàn tàu, còn có một thủy thủ đang sơn mới cho pháo hạm.

Vũ khí trang bị trên con pháo hạm này khiến Vương Trung nhớ đến "tàu chiến Hoàng Thủy" vô cùng nổi tiếng, nhưng pháo hạm này không được trang bị pháo kép 57mm như trên tàu chiến Hoàng Thủy, mà là được trang

bị một khẩu pháo 85mm ở boong trước, boong sau là hai khẩu pháo tự động 37mm.

Nhìn vào hỏa lực này, có vẻ như mang ra để đánh xe tăng của quân Prosen cũng khá ổn?

Đáng tiếc chỉ có một chiếc.

Đi thủ đô... Hay là kiếm thêm vài chiếc nữa nhỉ?

Nếu có pháo hạm nội hà lớn hơn thì cũng nên kiếm thêm một chút, chỉ là không biết khả năng thông hành của sông Desna có thể chịu được loại tàu lớn đến mức nào.

Vương Trung vừa suy nghĩ vừa đi đến trước cửa sở chỉ huy thì thấy một vị thượng tá hải quân dẫn theo mấy sĩ quan cấp cao từ trong sở chỉ huy đi ra.

Vương Trung cho rằng bọn họ có việc cần đi, định nhường đường, kết quả là bọn họ đi thẳng đến chỗ hắn, giơ tay chào.

"Tôi là Kozelsky, tư lệnh hạm đội nội hà. Thiếu tướng Rokossovsky, lính gác gọi điện thoại báo ngài đến. Chúng tôi tưởng ngài sẽ đến sở chỉ huy trước nên đang định chọn thời gian thích hợp để đến bái phỏng ngài."

Vương Trung đáp lễ: "Tôi đang đi khảo sát địa hình, dù sao cấp trên lệnh cho tôi phải xây dựng công sự phòng ngự ở chỗ này."

"Chúng tôi đã nhận được thông báo, sư đoàn của ngài sẽ đóng quân phòng thủ ở đây, cần chúng tôi phối hợp. Tôi đưa ngài đi xem phòng ngự mà chúng tôi đã xây dựng xong nhé."

"Vậy thì tốt quá." Vương Trung cười nói.

Kozelsky làm động tác mời, sau đó đi trước dẫn đường, vừa đi vừa giới thiệu: "Nói là hạm đội nội hà nhưng thực ra chỉ có một chiếc tàu, ngài cũng đã nhìn thấy rồi đấy. Khả năng vận tải đường thủy của sông Desna không mạnh, loại tàu nhỏ này vào mùa khô còn thường xuyên bị mắc cạn.

"Ngoại trừ con tàu này, lực lượng chủ yếu của sở chỉ huy chúng tôi là một trung đoàn lính thủy đánh bộ, một tiểu đoàn đóng quân ở khu vực bến cảng, hai tiểu đoàn còn lại đóng ở bến phà phía trước. Chúng tôi đã xây dựng công sự bê tông ở bến phà, hơn nữa đã di dời toàn bộ dân chúng ở bờ bên kia đến đây, san bằng tất cả các công trình kiến trúc, đảm bảo có tầm bắn tốt."

Lúc Kozelsky giới thiệu, Vương Trung đã nhìn thấy những công trình kiến trúc bị san phẳng ở bờ bên kia, tầm nhìn trở nên rộng rãi hơn rất nhiều.

Vương Trung quay đầu lại hỏi Popov: "Bên kia sông còn dân cư nào không? Cố gắng di dời hết đến đây đi, sau đó san bằng toàn bộ công trình kiến trúc để đảm bảo tầm bắn."

Popov: "Tôi đi hỏi thăm xem sao, chắc là có thể san bằng phần lớn."

"Phần lớn?" Vương Trung cau mày.

Popov: "Có một số người không muốn rời khỏi quê hương, hơn nữa còn rất cố chấp."

Vương Trung: "Cho dù quân Prosen sắp đánh đến nơi?"

"Đúng vậy. Nhưng tôi sẽ để cha xứ đi khuyên nhủ. Ngài cũng đừng quá lo lắng, lỡ đâu khuyên được tất cả thì sao?"

Vương Trung gật đầu.

Kozelsky thấy Vương Trung và Popov nói chuyện xong bèn lên tiếng: "Ngoại trừ việc cho lính thủy đánh bộ xây dựng trận địa, chúng tôi còn cho đội ngũ kỹ sư nạo vét thuộc quyền đào sâu lòng sông, như vậy xe tăng của địch sẽ không thể vượt sông được.

"Chúng tôi nhận được rất nhiều báo cáo, nói rằng khi vừa mới tấn công, địch đã sử dụng một loại thiết bị mới để cho xe tăng vượt sông từ đáy sông. Hiện tại tình trạng này sẽ bị ngăn chặn."

Cách vượt sông mà Kozelsky nói đến ở thời hiện đại khá phổ biến, bởi vì xe tăng hiện đại đều được trang bị hệ thống phòng hộ ABC, thông qua việc duy trì áp suất dương trong xe tăng để ngăn chặn khí độc, bụi phóng xạ từ vụ nổ hạt nhân xâm nhập vào bên trong xe tăng.

Mà loại hệ thống phòng hộ ABC này còn mang đến một "lợi ích" đó là, sau khi xe tăng lắp ống thông hơi, lái xuống nước, chỉ cần độ sâu không vượt quá giới hạn thì có thể tránh được nước tràn vào, từ đáy sông lái đến bờ bên kia.

Xe tăng thời đại này không được trang bị loại thiết bị duy trì áp suất tiên tiến này, nếu muốn vượt sông thì phải bịt kín tất cả những nơi có khả năng bị nước tràn vào.

Quân Đức ở Trái Đất đã sử dụng phương pháp này để vượt qua sông Bug.

Rõ ràng quân Prosen ở thời không này cũng đã sử dụng phương pháp tương tự để vượt qua dòng sông biên giới giữa Prosen và Ant.

Kozelsky: "Về cơ bản, chúng tôi đã làm tất cả những gì có thể nghĩ ra, ngài còn chỉ thị gì nữa không?"

Vương Trung: "Tôi... Một người thuộc lục quân như tôi mà chỉ thị cho hải quân có thích hợp không?"

Chẳng phải giữa lục quân và hải quân luôn có bức tường ngăn cách không thể vượt qua sao?

"Mệnh lệnh mà chúng tôi nhận được là phải phối hợp với ngài để bảo vệ Shostka." Kozelsky nói.

Vương Trung: "Được rồi, chúng tôi rất vui khi có một trung đoàn lính thủy đánh bộ gia nhập."

"Còn có một chiếc pháo hạm nữa." Kozelsky nhắc nhở.

"À ừ, còn có một chiếc pháo hạm."

Lúc này, còi báo động phòng không vang lên.

Thủy thủ đoàn trên pháo hạm vừa rồi còn đang lau sơn lập tức hành động, vào vị trí điều khiển hai khẩu pháo tự động 37mm ở boong sau, chĩa nòng pháo lên trời.

Vương Trung quay đầu lại nói với Popov: "Nhanh chóng bổ sung quân số cho đơn vị tên lửa Thần Tiễn, tham gia tác chiến phòng không."

Vừa dứt lời, tám chiếc LaGG-3 bay qua bầu trời thành phố, hướng về phía tây.

Kozelsky kinh ngạc thốt lên: "Hôm nay tiêm kích cơ xuất kích nhanh thật đấy!"

Vương Trung cau mày hỏi: "Trang bị của trung đoàn tiêm kích cơ ở đây đều là LaGG-3 sao? Không có MiG-3 hay Yak-3 à?"

Kozelsky nghi hoặc hỏi: "MiG-3 thì tôi biết, chẳng phải Yakovlev mới chỉ thiết kế ra Yak-1 thôi sao?"

"Ặc..." Vương Trung lúng túng, "Tôi lỡ lời, LaGG-3, MiG-3, sau đó thuận miệng nói thành Yak-3, kỳ thực ý tôi là Yak-1, ý tôi là Yak-1 cải tiến, làm gì đến lượt Yak-3 ra đời dễ dàng như vậy."

Kozelsky rất thẳng thắn tiếp nhận lời giải thích của Vương Trung: "Đúng vậy, đôi khi tôi cũng thuận miệng nói Il-2 thành Il-3."

Vương Trung nói xong đưa tay ra: "Tình hình của hạm đội nội hà và lính thủy đánh bộ tôi đã rõ. Tôi còn phải đi tuần tra những nơi khác, xin phép đi trước."

Kozelsky siết chặt tay Vương Trung: "Tạm biệt, tướng quân Rokossovsky."

Vương Trung đang định rời đi thì bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, bèn hỏi: "Ngoại trừ bến phà trong thành phố này ra, sông Desna còn bến phà nào khác không?"

Kozelsky lập tức đáp: "Đi xuôi dòng xuống ba mươi cây số còn một bến phà nữa, nhưng mà chỗ đó nằm ngoài phạm vi phòng thủ của ngài rồi, chắc chắn sẽ có bộ đội khác đóng quân ở đó."

Vương Trung: "Cầu sắt thì sao? Không thể nào chỉ có một cây cầu này chứ?"

"Còn ba cây cầu nữa, đều cách khá xa đây, nếu quân Prosen muốn vượt sông ở chỗ đó thì phải đi đường vòng." Kozelsky vừa nói vừa khoa tay múa chân, "Ý tôi là, nếu mục tiêu của địch là St. Yekaterinburg."

Ông ta dừng lại, xác nhận: "Bước tiếp theo, quân địch sẽ tấn công thủ đô đúng không? Ý tôi là, sau khi tiêu diệt hoàn toàn quân của Agasukov."

Xem ra ngay cả hải quân cũng biết tình hình của Agasukov rồi.

Vương Trung gật đầu: "Đúng vậy. Bộ Tổng tư lệnh phỏng đoán là vào trung tuần tháng chín, chúng ta còn một tháng để xây dựng phòng tuyến."

Kozelsky gật đầu: "Được, tôi sẽ lệnh cho lính thủy đánh bộ tiếp tục gia cố công sự. May mà trong thành có nhà máy xi măng, chúng ta có thể xây dựng thêm nhiều lô cốt bê tông kiên cố."

Vương Trung kinh ngạc: "Trong thành này có nhà máy xi măng?"

Popov: "Vâng, tôi đến đây mới biết. Hiện tại, giáo hội đang tổ chức công nhân tăng ca sản xuất xi măng, còn phái đội vận tải đến các khu vực lân cận để vận chuyển nguyên liệu."

Vương Trung: "Tốt quá, cuối cùng chúng ta có thể thoải mái xây dựng lô cốt bê tông rồi."

Ở Olaci, trọng pháo của quân địch đã để lại ấn tượng sâu sắc cho Vương Trung, nếu như không phải dốc sức xây dựng những điểm tựa kiên cố bằng xi măng thì Olaci chắc chắn không giữ được.

Vương Trung vừa lẩm bẩm vừa dùng roi ngựa gõ vào lòng bàn tay: "Xi măng, tốt, xi măng tốt."

Popov: "Tôi phải nhắc nhở anh một câu, chúng ta chỉ có người đến đây, trang bị kỹ thuật cơ bản đều bị bỏ lại hết rồi. Chỉ có xi măng là không đủ."

Vương Trung: "Để Pavlov đi lo."

Popov: "Tôi tin là Pavlov sẽ dốc hết sức. Thế nhưng ngày mai đến thủ đô, anh cũng nên cố gắng một chút."

Lúc này, thượng tá Kozelsky đã chào tạm biệt bỗng nhiên quay lại: "Tướng quân, nghe nói công chúa điện hạ là người tình của ngài?"

Vương Trung kinh ngạc, còn có cả chuyện này nữa sao?

Không đúng, Lyudmila đã nói rồi, công chúa là đóa hoa cao ngạo khó với tới, chẳng phải mình đã bị cô ấy cự tuyệt rồi sao?

Chắc chắn là tin đồn nhảm!

Vương Trung: "Không phải, tôi và công chúa chỉ là bạn xã giao bình thường thôi."

(Hết chương)

Chương 3: Tình huống buổi tối ngày 9 tháng 8 (260.000 phiếu bầu)

Vương Trung tiếp theo đi dò xét toàn bộ Shostka một lần.

Quy mô của thành phố này lớn hơn cả Loktev và Olaci, có thể nói là thành phố lớn nhất mà Vương Trung từng phòng thủ, nhưng mà cái này cũng chỉ là tương đối mà thôi.

Không thể không nói nơi này dùng để phòng ngự, tốt hơn Olaci trên bình nguyên nhiều, có sông có rừng cây, còn có cao địa có thể giám sát đối diện.

Lúc Vương Trung mới xuyên qua là một người chỉ chơi game chiến tranh, hiện tại đã thực chiến nhiều, có đôi khi thậm chí không cần quan sát góc nhìn cũng có thể nhìn ra được chỗ nào thích hợp phòng ngự, quán cà phê nào có thể phong tỏa hai khu phố.

Sau khi đi một vòng, trong lòng Vương Trung đã nắm rõ toàn bộ khu vực tác chiến.

"Còn lại chính là đi một vòng mà pháo binh của chúng ta có thể bao trùm đến." Vương Trung nói như vậy với Popov đi theo sau.

Popov: "Xem thời gian đi, hôm nay anh ra khỏi thành, trước sáng mai đừng về nữa. Anh còn phải bay đến thủ đô đấy."

Vương Trung nhìn mặt trời đang lặn ở phía tây, thở dài: "Vậy chỉ có thể chờ từ thủ đô trở về rồi nói sau."

Vương Trung dừng một chút, bỗng nhiên cười: "Nhưng xác định có lính thủy đánh bộ sẽ gia nhập chiến đấu, đây là một tin tức tốt."

Popov nghi hoặc hỏi: "Không phải chỉ là một đám bộ binh thôi sao?"

Lúc này danh tiếng của lính thủy đánh bộ còn chưa vang xa, cho nên Popov mới cảm thấy kỳ quái.

Vương Trung cũng lười giải thích, trực tiếp thúc Bucephalus một cái, để nó chạy đi: "Đi thôi, quay về bộ chỉ huy, Pavlov chắc đã chuẩn bị xong xuôi rồi."

————

Yekaterinburg, Cung điện mùa hè, 0 giờ ngày 9 tháng 8.

Olga Nikolayevna Antonovna vẫn luôn bị cấm tiến vào phòng bản đồ của sở chỉ huy đẩy cửa bước vào, các tướng lĩnh trong phòng đều đứng lên.

Tổng tham mưu trưởng Tukhachev ân cần hỏi: "Tình hình của Hoàng đế thế nào rồi?"

Olga công chúa... bây giờ chắc nên gọi là Hoàng thái nữ rồi, Olga Hoàng thái nữ lắc đầu: "Ông ấy vẫn tự nhốt mình trong thư phòng."

Các tướng lĩnh nhìn nhau.

Tổng tham mưu trưởng Tukhachev líu lưỡi: "Thế thì gay go rồi, rất nhiều mệnh lệnh không được Hoàng đế phê chuẩn... thì không có cách nào thực hiện."

Olga Hoàng thái nữ đưa con dấu trên tay ra: "Phụ hoàng bảo tôi phê chuẩn kế hoạch tác chiến thay, ông ấy đứng bên ngoài cửa lớn nói vọng vào 'Dù sao các vị tướng quân chỉ cần một người chịu trách nhiệm mà thôi'."

Trong lúc nhất thời bầu không khí có chút gượng gạo.

Semyon Konstantinovich và Tham mưu trưởng Tukhachev nhìn nhau, rồi hỏi: "Đại Mục chủ Belinsky vẫn đang đợi trong phòng khách sao?"

Olga: "Vẫn ạ, ngài ấy vẫn đang đợi, đồng thời yêu cầu nhà bếp chuẩn bị thịt nướng và sâm panh cho ngài ấy."

Tukhachev: "Ông ta là một Giáo chủ, thịt nướng, sâm panh? Chẳng lẽ ông ta còn muốn nâng ly chúc mừng cho cái chết của Thái tử hay sao?"

Olga bỗng nhiên nói: "Tôi cảm thấy đứng ở góc độ của Đại Mục chủ, cái chết của anh trai tôi ngược lại là một tin xấu. Anh ấy chết khích lệ tinh thần binh sĩ phá vây, chắc hẳn cũng sẽ khích lệ quân dân Ant khác. Đối với phái thế tục mà nói, đây không phải là chuyện tốt."

"Cô có thể đưa ra kết luận như vậy, thật khiến tôi đau lòng." Giọng nói lạnh lùng vang lên từ cửa, không cần nhìn cũng biết là ai.

Đại Mục chủ Belinsky bước vào phòng cùng với hai kỵ sĩ thị vệ.

"Hoàng thái tử qua đời, tôi đương nhiên vô cùng đau lòng. Đồng thời cái chết của cậu ấy đã khích lệ sĩ khí quân dân nước ta, khiến tôi cảm thấy phấn chấn. Tôi đến đây, là muốn bàn bạc với người, về việc tổ chức quốc tang cho Hoàng thái tử."

Olga hơi kinh ngạc: "Quốc tang sao?"

"Phải, lúc này phải để mọi người quên đi thất bại to lớn của chúng ta... À, bây giờ nói điều này còn quá sớm." Đại Mục chủ xua tay, "khiến mọi người quên đi thất bại to lớn sắp tới của chúng ta, quốc tang chẳng phải rất thích hợp sao?"

Các tướng lĩnh nhìn nhau.

Belinsky: "Chắc các vị hiểu rõ tầm quan trọng của sĩ khí hơn tôi, một giáo sĩ chứ? Hơn nữa Hoàng thái tử hy sinh, vừa vặn có thể che giấu sai lầm trong quyết sách của Hoàng thất, khiến mọi người quên đi chính sai lầm của Sa hoàng đã chôn vùi hàng triệu quân, đúng không?"

Lời nói của Đại Mục chủ khiến sắc mặt không ít người trở nên nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó Đại Mục chủ lại nói: "Đương nhiên, thân phận quân nhân của Hoàng thái tử, và cả quân hàm Đại tướng của Công tước Rokossovsky cùng hy sinh, cũng sẽ khiến người dân quên đi chính sự yếu kém của Bộ Tư lệnh đã khiến Sa hoàng phán đoán sai lầm."

Tukhachev mở miệng: "Không, chúng tôi từ lúc đầu..."

"Các vị đã điều Aleksei Konstantinovich đến Tập đoàn quân St. Andrewsburg. Các người cho rằng như vậy thì ông ấy sẽ không có cách nào thể hiện tài năng chỉ huy của mình nữa. Nhưng quân địch đang tiến rất nhanh, Tập đoàn quân St. Andrewsburg đã giao chiến với chúng."

Đại Mục chủ nhìn chằm chằm Tổng tham mưu trưởng Tukhachev.

Tổng tham mưu trưởng bị Đại Mục chủ nhìn chằm chằm đến mức không nói nên lời, chỉ có thể quay đầu nhìn về phía Nguyên soái Semyon.

Nguyên soái: "Bộ Tư lệnh thừa nhận đã phán đoán sai lầm về mặt chiến lược. Nhưng Đại Mục chủ các hạ, lẽ nào ngài muốn can thiệp vào quân đội, để chúng tôi..."

"Không không không, St. Andrewsburg rất quan trọng, đối với Giáo hội Chính thống giáo Đông phương, đối với phái thế tục đều như thế. Các vị để những kẻ bất tài khác - xin lỗi, để những tướng lĩnh khác trấn giữ, chúng tôi không yên tâm."

Đại Mục chủ nhìn Nguyên soái Semyon, cuối cùng ánh mắt lại trở về trên người Hoàng thái nữ.

"Không chỉ anh trai cô nên được tổ chức quốc tang, Công tước Konstantin Aleksandrovich Rokossovsky cùng hy sinh cũng vậy. Chúng tôi còn dự định nhân tiện tổ chức một lễ truy điệu tập thể, để tưởng nhớ các chiến sĩ đã ngã xuống.

"Nghi thức long trọng như vậy cần một người trong số những chiến binh dũng cảm nhất đại diện cho những người lính còn sống tuyên thệ. Tôi biết một người rất thích hợp."

Nói xong Đại Mục chủ nhìn quanh căn phòng.

Kỳ thực mọi người đều nhận ra cái tên mà Đại Mục chủ sắp nói đến, nhưng rất ăn ý im lặng.

Đại Mục chủ: "Cậu ấy là bạn thân của Hoàng thái tử, là con trai của Công tước Rokossovsky, cũng là một vị tướng dũng mãnh được binh lính tiền tuyến yêu mến, lại còn lập được chiến công hiển hách!

"Không còn ai thích hợp hơn cậu ấy, Hoàng thái nữ điện hạ."

Olga Hoàng thái nữ: "Ngài nên nói với Phụ hoàng..."

"Nhưng Hoàng đế không chịu gặp tôi, hơn nữa chẳng phải cô đang giữ con dấu của ông ấy sao? Mệnh lệnh tổ chức nghi thức, cô đóng dấu là được." Đại Mục chủ ra hiệu, một vị Hồng y giáo chủ lập tức cầm văn kiện đến.

Olga mím chặt môi.

Đại Mục chủ hơi nghiêng người về phía trước: "Điện hạ, tôi luôn cho rằng cô là người thông minh nhất trong gia tộc Antonov, lúc này tôi mong cô sẽ đưa ra lựa chọn có lợi cho Ant."

Olga cầm lấy con dấu.

Hồng y giáo chủ vội vàng đưa miếng mực lên.

Một giây sau, con dấu đại diện cho Sa hoàng được đóng lên trên mệnh lệnh tổ chức quốc tang và lễ truy điệu tập thể.

Đại Mục chủ mỉm cười: "Tốt lắm. Vậy tôi, một người ngoài ngành không hiểu gì về quân sự, sẽ không làm phiền đến quyết sách của các vị nữa. Mong các vị có thể cố gắng hết sức cứu càng nhiều binh lính trong vòng vây càng tốt."

Nói xong Đại Mục chủ dẫn theo đám người rời đi.

Trong phòng bản đồ im lặng suốt ba phút.

Sau đó Tukhachev đập bàn mắng: "Hắn ta dám nói chúng ta là lũ bất tài!"

Olga nhìn về phía Tổng tham mưu trưởng, không nói gì.

Nguyên soái Semyon líu lưỡi: "Rất nhiều sĩ quan chỉ huy cấp trung và cấp thấp đã kết thân với các tu sĩ cầu nguyện, hơn nữa tình báo cho thấy, không ít sĩ quan chỉ huy có thành tích xuất sắc đã lọt vào mắt xanh của Giáo hội.

"Ngoài ra, rất nhiều sĩ quan cũng phát hiện, muốn giành chiến thắng trong các trận phòng ngự thì phải hợp tác với Vệ giáo và các trại lao động của Giáo hội. Thiếu tướng Rokossovsky là một ví dụ, cậu ta đã hợp tác chặt chẽ với Giáo hội địa phương ở cả Loktev và Olaci."

Các sĩ quan cấp cao ở đây nhìn nhau. Lời Nguyên soái Semyon nói, cơ bản đã chỉ rõ: những sĩ quan đánh giỏi đều có quan hệ thân thiết với Giáo hội.

"Chẳng lẽ bọn họ còn muốn can thiệp vào việc bổ nhiệm nhân sự của quân đội hay sao?" Tukhachev khinh thường nói.

Nguyên soái Semyon: "Bọn họ không cần can thiệp, những người đánh giỏi sẽ được thăng chức, và nói chung chỉ có những người đánh giỏi mới có thể sống sót."

Tukhachev im lặng, kìm nén hồi lâu mới chửi: "Điều quan trọng nhất là, vì muốn chiến thắng, chúng ta phải cất nhắc những sĩ quan có thành tích xuất sắc này."

Nguyên soái Semyon: "Điều quan trọng nhất là, cục diện hiện nay muốn tiếp tục chiến đấu, thì phải để Giáo hội phát huy tác dụng của bọn họ."

Tukhachev im lặng vài giây, rồi chuyển chủ đề: "Tên Thiếu tướng Rokossovsky kia là một tên công tử bột, phải không? Hắn ta giống một sĩ quan quân đội cũ thì đúng hơn? Có lẽ chúng ta có thể lôi kéo hắn ta?"

Lúc này, Thượng tướng Tuganev vẫn luôn im lặng ngồi trong góc lên tiếng: "Cậu ta đã đến Shostka rồi, chuyên cơ sẽ hạ cánh xuống sân bay ngoại ô Shostka vào tối nay, sau khi bảo trì xong sẽ đưa cậu ta trở về vào ngày

mai."

Tukhachev: "Đã có sắp xếp gì sau khi cậu ta trở về chưa?"

"Trước tiên là sắp xếp chỗ ở, sau đó chủ yếu là để cậu ta nghỉ ngơi, dù sao đi đường xa cũng mệt mỏi..."

"Không, " Tukhachev cắt ngang lời Thượng tướng Tuganev, "tối mai tổ chức một hội nghị tổng kết kinh nghiệm chiến đấu, tập trung tất cả các sĩ quan có kinh nghiệm chiến đấu ở thủ đô lại. Vừa hay nhân cơ hội này thăm dò lai lịch của bọn họ, không thể để Giáo hội và bọn họ cứ dính lấy nhau mãi được."

Olga hơi nhíu mày: "Tôi có thể tham gia hội nghị này không?"

Nguyên soái Semyon: "Nếu ngày mai Hoàng đế vẫn trong tình trạng này, e là cô phải tham gia."

Tukhachev cười nói: "Có cô ở đó, các sĩ quan sẽ rất vui."

————

Shostka, Sư đoàn bộ binh 151.

Vương Trung nhìn bản đồ, cau mày: "Ngày mai tôi đến thủ đô, nếu thấy thủ đô vẫn an nhàn, quý tộc vẫn ca hát nhảy múa thì biết làm sao?"

Vương Trung có thể tưởng tượng ra, khi nhìn thấy cảnh tượng đó chắc chắn huyết áp sẽ tăng vọt, nếu trong tay có vũ khí, có thể sẽ nói ra những lời như "Làm sao có thể đánh bại quân Đức với lũ sâu mọt này".

Pavlov cực kỳ chột dạ đáp: "Chuyện này... chắc là không đâu nhỉ? Chiến tranh toàn diện đã bùng nổ, không thể nào thủ đô vẫn còn dồi dào vật tư như vậy được."

Vương Trung: "Ý anh là không có vật tư nên mới không đến mức thái quá như vậy, chứ không phải là anh tin tưởng đám quý tộc đó sao?"

Lúc này, một tham mưu dẫn theo hai sĩ quan không quân mặc quân phục bước vào phòng bản đồ, đứng nghiêm trang báo cáo: "Trung tá Kharlamov, và Thượng úy Ivan Fyodorovich."

Hai sĩ quan không quân đồng thời giơ tay chào Vương Trung.

"Tướng quân, " Trung tá Kharlamov nói, "Tôi sẽ dẫn đội tiêm kích cơ hộ tống máy bay của ngài."

Vương Trung: "Phi đội của anh được trang bị loại máy bay nào?"

Trung tá Kharlamov: "Yak-1, một loại máy bay chiến đấu tầm thấp rất xuất sắc, tiếc là quân địch tấn công thủ đô từ trên không! Tôi không hiểu tại sao lại bố trí những phi đội được trang bị Yak-1 như chúng tôi ở thủ đô."

Vị Trung tá không quân này chỉ thuận miệng oán giận một câu.

Nhưng Vương Trung lại để tâm: "Vậy anh có muốn đến chỗ chúng tôi chiến đấu không? Bên này giao chiến chủ yếu ở trên không tầm thấp, sau khi oanh tạc xong máy bay Stuka của địch sẽ bay thấp để rút lui, đó chính là lúc để các anh thể hiện."

Trung tá nhìn quân hàm của Vương Trung: "Ngài là Thiếu tướng, chúng tôi đều biết, thông thường phải là Đại tướng Lục quân mới có thể chỉ huy không quân."

Vương Trung: "À, ừm, tôi sẽ cố gắng. Ngày mai mấy giờ chúng ta có thể đến thủ đô?"

Người trả lời Vương Trung là Thượng úy Ivan Fyodorovich: "Khoảng bốn giờ chiều là đến."

(Hết chương)